

29 Αυγούστου 2019

Έμεινα έγκυος στα 46 - και δεν ήταν εύκολο

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Με τον άντρα μου το είχαμε πάρει, πλέον, απόφαση ότι δεν θα κάνουμε ποτέ παιδί.

Παντρεμένοι 16 χρόνια τώρα, προσπαθήσαμε απεγνωσμένα. Στην αρχή με τον νορμάλ φυσιολογικό τρόπο. Αυτόν που δεν έχει άγχος παρά μόνο ερωτικές συνευρέσεις γεμάτες πάθος και χαρά και με την ψυχολογία:

- Αν είναι να συμβεί, καλώς.

Άλλωστε όταν είσαι 31 χρονών, για ποιο πράγμα να αγχώνεσαι; Έχεις όλη τη ζωή μπροστά σου για να κάνεις παιδί, για την ακρίβεια, παιδιά.

Πέρασαν 3-4 χρόνια, ανέμελα, όμορφα, ξένοιαστα. Από το μυαλό μας δεν είχε περάσει, ακόμα, κάποιο οργανικό πρόβλημα. Είχαμε αποδώσει τη μη σύλληψη στο «δεν έτυχε». Άλλωστε είχε μια λογική αυτό. Δεν μετρούσαμε ποτέ μέρες, θερμοκρασίες κλπ. Το σεξ ήταν για μας, όπως το φαγητό. Πεινάσαμε; Για να δούμε τι έχει το ψυγείο.

Όταν πάτησα τα 35 μου χρόνια άρχισα, λίγο, να ζορίζομαι. Σ' αυτό συνέβαλε πολύ το γεγονός ότι οι φίλες μου είτε κυοφορούσαν όλες μαζί, λες κι ήταν συνεννοημένες είτε είχαν κάνει, ήδη, το πρώτο τους μωρό και πήγαιναν για το δεύτερο.

Δεν ξέρω αν ήταν το βιολογικό μου ρολόι ή η «ζήλια». Άρχισε, πάντως, να με τρώει το γεγονός ότι δεν είχα μείνει ακόμα έγκυος. Με τον άντρα μου αποφασίσαμε, τελικά, να επισκεφτούμε έναν ειδικό. Ωστε να δούμε τι ακριβώς συμβαίνει και, κυρίως, να αποκλείσουμε το ενδεχόμενο προβλήματος.

Ύστερα από μακρές συζητήσεις με τον γιατρό, μας συνέστησε ένα σωρό εξετάσεις τις οποίες κάναμε και οι δύο και βγήκαν καθαρές σαν κρύσταλλο. Αποδώσαμε τις αποτυχημένες απόπειρες σε άγχος. Άλλωστε αυτό μας είπε κι ο γιατρός:

- Χαλαρώστε, ηρεμήστε, μην το σκέφτεστε και όλα θα πάνε καλά.

Αυτές οι συμβουλές λειτούργησαν ανάποδα στον ψυχισμό μου. Αντί να μην το σκέφτομαι, ήταν το μοναδικό πράγμα που σκεφτόμουν όλη μέρα κι όλη νύχτα. Χάζευα τις βιτρίνες με τα μωρουδιακά. Γκούγκλαρα παιδικά δωμάτια. Άρχισα να μετράω τις γόνιμες μέρες μου. Να πιέζω τον άντρα μου για σεξ και γενικά, είχα μετατρέψει τη ζωή μας σε κόλαση. Πέρασαν 3 χρόνια, περίπου έτσι. Κι απορώ, πραγματικά, πώς ο σύντροφός μου δεν με πέταξε απ' το παράθυρο, όλ' αυτό τον καιρό, καθώς είχα μετατραπεί σ' ένα υστερικό άτομο.

38 ετών πια, με τα περιθώρια πιο στενά από ποτέ. Είχα αρχίσει να μεταμορφώνομαι στην «καημένη» που δεν μπορεί να κάνει παιδί. Όλοι το ψιθύριζαν μεταξύ τους. Μπροστά μου δεν έκαναν πια καμία συζήτηση για παιδιά, γεννήσεις, σχολεία για να μην με λυπήσουν. Κάτι που με πλήγωνε ακόμα περισσότερο. Εννοείται ότι σκεφτήκαμε το ενδεχόμενο της εξωσωματικής, αλλά ήμουν κάθετη, δεν ήθελα να περάσω αυτή την διαδικασία. Η επιθυμία μου για παιδί, ίσως, ήταν μικρότερη τελικά από ότι νόμιζα. Ο άντρας μου ήταν στο πλευρό μου. Μου'πε, πως θα σεβαστεί κάθε μου απόφαση και πως μπορεί να ζήσει και χωρίς παιδιά, αρκεί να'ναι μαζί μου. Γύρω στα 40 μου, το κεφάλαιο «παιδί» άρχισε να φεύγει απ' το μυαλό μου, αλλά όχι και τόσο απ' την καρδιά μου.

Δεν πίστευα ποτέ ότι ο προορισμός μιας γυναίκας είναι να κάνει ένα παιδί.

Ο προορισμός της γυναίκας είναι να είναι ευτυχισμένη είτε η ευτυχία αυτή περικλείει ένα παιδί είτε κανένα. Κι εγώ, εκείνη την εποχή, δεν ήξερα αν ήταν κάτι που'θελα πραγματικά ή κάτι που'χα μάθει από μικρή ότι «έπρεπε» να θέλω.

Με τον άντρα μου ξεκινήσαμε μια καινούρια ζωή που δεν περιλάμβανε, πλέον, παιδιά. Πήγαμε ταξίδια, εκδρομές, επενδύσαμε στις δουλειές μας και σιγά-σιγά

αυτό το μικρό κενό μέσα μου, άρχισε να κλείνει.

Τα χρόνια πέρασαν. Είχα φτάσει πια τα 46.

Θυμάμαι, εκείνο το πρωινό, είχα τρομερές ναυτίες. Πήρα άδεια από τη δουλειά μου γιατί δεν μπορούσα, κυριολεκτικά, να σηκωθώ από το κρεβάτι. Την επόμενη μέρα οι ναυτίες συνεχίστηκαν και την παρεπόμενη, μέχρι που, τελικά, έκανα μια εβδομάδα να πατήσω στο γραφείο.

Αρχίσαμε να ανησυχούμε ότι μου συμβαίνει κάτι πολύ σοβαρό κι έτσι επισκεφτήκαμε τον παθολόγο μας. Ύστερα από μια συζήτηση, κατά την οποία με ρώτησε για την έμμηνο ρύση μου – κι εκεί γελάσαμε μέχρι δακρύων – μου πρότεινε, πριν κάνω οποιαδήποτε άλλη εξέταση, να κάνω μία γενική αίματος, την οποία και μου έγραψε στο βιβλιάριο υγείας.

Την επόμενη μέρα, έκανα, αμέσως, τις εξετάσεις, γιατί, φυσικά, εξακολουθούσα να είμαι σε άθλια κατάσταση και το μυαλό μου είχε πλάσει τα χειρότερα σενάρια. Όταν πήγαμε να πάρουμε τα αποτελέσματα ο γιατρός είχε ένα περίεργο ύφος, περιπαικτικό θα το έλεγα, ανήσυχο όχι.

- Τι συμβαίνει; τον ρώτησα.

- Είσαι έγκυος, μου είπε.

Δεν μπορώ να περιγράψω τι μου συνέβη εκείνη τη στιγμή. Δεν μπορώ να πω ότι χάρηκα ακριβώς. Η ζωή μου είχε μπει σε καινούριες ράγες. Το τρένο μας είχε αλλάξει διαδρομή και τώρα, μ'αυτά τα νέα, έπρεπε να πάμε 10 χρόνια πίσω και να πιάσουμε το νήμα από εκεί που τ'αφήσαμε.

Λόγω ηλικίας δεν ήθελα να φτιάξουμε κανένα παιδικό δωμάτιο, παρά μόνο τους τελευταίους μήνες που θα ήμασταν σίγουροι ότι όλα θα πάνε καλά. Τελικά, όλα πήγαν καλά και γέννησα ένα υγιέστατο κοριτσάκι με καισαρική.

Το να μένεις έγκυος στα 46 σου χρόνια είναι σαν να σου δίνεται μια δεύτερη ευκαιρία.

Είναι σαν να γυρίζεις πίσω το ρολόι και να γίνεσαι κοριτσάκι, μ'όλον αυτόν τον ενθουσιασμό και την αγωνία που κρύβει το να περιμένεις. Κι εν τέλει, να κρατάς ένα μωρό στα χέρια σου.

Αυτό το ανέλπιστο δώρο άργησε πολύ να έρθει, αλλά είναι καλοδεχούμενο. Ωστόσο, μας άλλαξε τη ζωή και **δυσκολευτήκαμε πολύ να προσαρμοστούμε στα νέα δεδομένα**. Όταν οι φίλοι μας είχαν ξεμπερδέψει μ'όλες τους τις υποχρεώσεις, σε σχέση με τα παιδιά τους, κι επιτέλους άρχισαν ν'απολαμβάνουν την ελευθερία τους, μετά από τόσα χρόνια, εμείς κυνηγούσαμε σ'όλα τα δωμάτια μια αντίθεση πιτσιρικά που ήθελε να εξερευνήσει τον κόσμο.

Τα ταξίδια κόπηκαν μαχαίρι. Οι εκδρομές το ίδιο κι εγώ πήρα άδεια μητρότητας απ'τη δουλειά. Κάτι που έφερε τα πάνω-κάτω στο γραφείο, καθώς ο προϊστάμενός μου δεν ήταν προετοιμασμένος για μια τέτοια εξέλιξη.

Γιατί ήμουν εγώ;

Ζορίστηκα πολύ, είναι η αλήθεια, γιατί είχα μάθει για πολλά χρόνια σε έναν διαφορετικό τρόπο ζωής. Οι 9 μήνες της κυήσεως δεν ήταν καθόλου αρκετοί, ώστε να προσεδαφιστώ στα νέα δεδομένα. Είχα συνηθίσει να ασχολούμαι μόνο με τον εαυτό μου, τον σύζυγό μου και τους φίλους μου. Τώρα αυτό το μικρό πλάσμα μου ρουφούσε κυριολεκτικά όλη την ενέργεια. Δεν μπορώ να πω ότι χάρηκα πάρα πολύ τον πρώτο χρόνο το μεγάλωμά της. Ένιωθα εξουθενωμένη σωματικά και ψυχολογικά και πιστεύω ότι ήμουν «λίγη» κι άδικη απέναντί της. Ο πατέρας της ήταν κι είναι πάντα δίπλα μου και με βοήθησε να παλέψω με τους δαίμονές μου. Πολλές φορές έκανα υπολογισμούς κι έλεγα:

- Δηλαδή, όταν το παιδί μου θα είναι 20 ετών, εγώ θα είμαι 68;

Πως θα μπορούμε να συνεννοηθούμε; Μήπως δεν κάναμε καλά που το κρατήσαμε; Μήπως είναι άδικο για το παιδί να έχει δυο γέρους για γονείς; Και τι θα γίνει όταν θα πάει σχολείο; **Μήπως θα νιώθει άσχημα όταν θα το συνοδεύουν οι γηραιότεροι μαμάς και μπαμπάς στο Νηπιαγωγείο;** Όταν γύρω οι άλλοι θα σφύζουν από νιάτα, δροσιά και δύναμη;

Και πόσο θα πρέπει να προσέξουμε την υγεία μας ώστε να μας έχει κοντά της όσο περισσότερα χρόνια γίνεται; Κι όταν θα γίνει 30 ετών, που θα πρέπει να'χει ανοίξει, ήδη, τα φτερά της και να χτίζει την ζωή της, θα σέρνει μαζί της σαν βαρίδια δυο ανήμπορους ανθρώπους;

Όλες αυτές οι σκέψεις με είχαν τρελάνει και δεν με άφηναν να απολαύσω το παιδί μου.

Τα επόμενα χρόνια συνήλθα με τη βοήθεια μιας ψυχολόγου. Έμαθα ότι πρέπει να δέχομαι τα πράγματα όπως έρχονται. Έμαθα ότι πρέπει να απολαμβάνω το τώρα, χτίζοντας αργά, αλλά σταθερά θεμέλια για το αύριο. Έμαθα να καταλαγιάζω τις ανησυχίες μου και να δίνω όσο περισσότερη αγάπη μπορώ στη μικρή μου κόρη.

Έμαθα ότι μπορεί να μην έχω το δυνατό κορμί για να τρέχω όλη μέρα μαζί της. Έχω, όμως, το ώριμο μυαλό, ώστε να την καθοδηγήσω στο ταξίδι της.

Κι αν δεν μας έχει στο πλευρό της, για πολλά χρόνια, θα κουβαλάει μέσα της όλα όσα θα της μάθουμε και θα της χαρίσουμε απλόχερα μέσα από την καρδιά μας. Και ίσως κι αυτό να είναι κάτι, αν όχι πολλά.

Γράφει η Νίκη Φασουλή

Πηγή: themamagers.gr